

तत्तस्मादेषां भयपरिहाराय मन्युं च छु उपसंहर यदर्थमयं मन्युः सचासुरः साधूनां संतोषार्थम् अद्य अधुनैव हतः अतः परं क्रोधेन कार्याभावात्तं नित्यं
 च्छ नन्वन्येषां वधेन साधुः किं मोदेत तत्राह वृश्चिकादेः परोपद्रवकारिणोऽन्यतो जातया हत्यावधेन तस्यैव तद्द्रं जातमिति साधुरपि मोदेतैव तर्हि बहू
 नां सुखावहत्वात् अमुं क्रोधं न त्यजामीति चेत्तत्राह लोकाश्च निर्वृतिमिताः प्राप्ताः संतः प्रतियंति क्रोधोपसंहारं प्रतीक्षन्ते तर्हि जनानां पुनर्भयाभावा
 यमन्युं धारयामीति चेत्तत्राह रूपमिति विभयाय भयनिवृत्त्यै एतद्रूपस्मरणादेव भयनिवृत्तेर्न मन्युधारणेन कृत्यमस्तीत्यर्थः ॥ १४ ॥ त्वंचेद्विभेषित
 र्हित्यजामीति चेत्तत्राह नाहमिति भो अजितते अस्माद्रूपात् अहं न विभेमि कथं भूतात् आस्यं च जिह्वा च अर्कसदृशनेत्राणि च भृकुटीनां रभस
 आटोपश्च उग्रादंष्ट्राश्च एतानि भयानकानि यस्मिन् तस्मात् अंत्रमय्यः स्रजो यस्मिन् तदं त्रस्रक् तस्मात् क्षतजाक्ताः केसरा यस्मिन् शंकुवदुन्नतौ

तद्यच्छमन्युमसुरश्च हतस्त्वयाऽद्य मोदेत साधुरपि वृश्चिकसर्पहत्या ॥ लोकाश्च निर्वृतिमिताः प्रतियंति सर्वे
 रूपं नृसिंहविभयाय जनाः स्मरन्ति ॥ १४ ॥ नाहं विभेम्यजिततेऽतिभयानकास्य जिह्वार्कनेत्रभृकुटीरभसो
 ग्रदंष्ट्रात् ॥ अंत्रस्रजः क्षतजकेसरशंकुकर्णान्निर्हृदि भीतदिगिभादरिभिन्नखाग्रात् १५ ॥ त्रस्तोऽस्म्यहं रूप
 णवत्सलदुःसहो ग्रसंसारचक्रकदनाद्भ्रसतां प्रणीतः ॥ बद्धः स्वकर्मभिरुशत्तमतेऽघिमूलं प्रीतोऽपवर्गशरणं
 द्वयसेकदानु ॥ १६ ॥ यस्मात्प्रियाप्रियवियोगसंयोगजन्मशोकाग्निना स कलयोनिषु दह्यमानः ॥ दुःखौष
 धं तदपि दुःखमतद्वियाऽहं भूमन् भ्रमामिव दमेतव दास्ययोगम् ॥ १७ ॥

स्तब्धौ कर्णौ यस्मिन् तच्च तच्च तस्मात् निर्हृदेन भीतादिगिभायस्मात् अरीन् भिदन्तीति अरिभिर्दितानि नखाग्राण्यस्मिन् एवं भूतादपि ते रूपदहं न
 विभेमि ॥ १५ ॥ महद्भयं त्वन्यदस्तीत्याह त्रस्तोस्मीति दुःसहं यदुग्रं संसारचक्रे कदनाद्दुःखं तस्मादहं त्रस्तोस्मि तत्र च यसतां हिस्त्राणां मध्ये स्वकर्मभि
 र्बद्धः सन् प्रणीतः निक्षिप्तोस्मि हे कृपणवत्सल हे उशत्तम कदानु त्वं प्रीतः सन् अपवर्गभूतं शरणं तवांघ्रिकमलं प्रति द्वयसेमामाद्वयसि ॥ १६ ॥ दास्ये स
 तिमत्प्रोतिरिति चेत्तर्हि नाना योनिषु क्लिश्यमानस्य मम दास्यज्ञानाभावात्त्वमेव तदुपदिशेति प्रार्थयते यस्मात्प्रियैरप्रियैश्च यथासंख्यं वियोगसंयोगा
 भ्यां जन्मयस्य तेन शोकाग्निना स कलयोनिषु दह्यमानोस्मि दुःखस्य प्रतीकारः कार्य इति चेत्तत्राह दुःखस्यौषधं प्रतीकारः तदपि दुःखमेव एवमपि
 अतद्वियादेहाद्यभिमानेन मुह्यामि अतः हे भूमन् विभो मेतव दास्यरूपं योगं निस्तारोपायं वद ॥ १७ ॥